

Neděle 26. května 6. neděle velikonoční	7.30 mše sv. v Borohrádku 8.45 mše sv. v Horním Jelení na poděkování za 18 a 15 let života s prosbou o další Boží pomoc a požehnání 10.00 mše sv. v Radhošti
Pondělí 27. května Sv. Augustina z Canterbury, biskupa	14.00 mše sv. v Simeonu
Úterý 28. května	
Středa 29. května	
Čtvrtek 30. května Nanebevstoupení Páně	18.00 mše sv. v Horním Jelení za farnosti
Pátek 31. května Navštívení Panny Marie	17.35 modlitba sv. růžence 18.00 mše sv. v Horním Jelení za zemřelé příbuzné
Sobota 1. června Sv. Justina, mučedníka První sobota v měsíci	8.00 mše sv. v Horním Jelení 16.00 mše sv. v Zámrsku s nedělní platností
Neděle 2. června 7. neděle velikonoční	7.30 mše sv. v Borohrádku 8.45 mše sv. v Horním Jelení za rodinu Štanclovu, Francovu, Šrámovu a ty rody 10.00 mše sv. v Radhošti 15.00 mše sv. v Šachově

! 20 minut před každou mší sv. – příležitost ke svátosti smíření !

Podstatou křesťanství je láska.

(Sv. Pavel VI.)

Sbírka v kostele 19. 5. 2019:

Horní Jelení 2 520,-Kč
Radhošť 3 456,-Kč
Borohrádek 1 350,-Kč
Šachov 310,-Kč

O Otčenáši – Ať jsi kdekoli, vzývej Otce

Katecheze papeže Františka z 22. května, nám. sv. Petra

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Uzavíráme dnes cyklus katechezí o Otčenáši. Můžeme říci, že tato křesťanská modlitba se rodí z odvahy oslovit Boha jménem „Otče“. To je kořen křesťanské modlitby, totiž říkat „Otče“ Bohu. Nejde ani tak o nějakou formuli, jako spíše o synovskou důvěrnost, do níž nás uvádí milost: Ježíš je tím, kdo zjevuje Otce a důvěrně nás s Ním seznamuje. „Nezanechává nám nějakou formuli k mechanickému opakování. Jako u kterékoliv ústní modlitby učí Duch svatý Boží děti modlit se k Otci prostřednictvím Božího slova“ (*Katechismus katolické církve*, 2766). Ježíš sám používal v modlitbě k Otci různá vyjádření. Čteme-li evangelia pozorně, zjistíme, že vyjádření, která v modlitbě splývají z Ježíšových rtů, odkazují k textu Otčenáše.

Například v Getsemanské noci se Ježíš modlí takto: »Abba, Otče, tobě je všechno možné; odejmi ode mě tento kalich! Avšak ne co já chci, ale co ty chceš« (*Mk 14,36*). Na tento text z Markova evangelia jsme již poukázali. Jak v této modlitbě nerozpoznat, byť jen letmou stopu Otčenáše? Uprostřed temnot vzývá Ježíš Boha jménem „Abba“ se synovskou důvěrou a třebaže cítí strach a úzkost, žádá, aby se uskutečnila Otcova vůle.

Na jiných místech evangelia Ježíš svým učedníkům zdůrazňuje, aby pěstovali ducha modlitby. Modlitba musí být naléhavá a především musí pamatovat na bratry, zejména máme-li ve vztazích k nim nějaké těžkosti. Ježíš říká: »Kdykoli se postavíte k modlitbě, odpouštějte, máte-li co proti komu, aby i vám odpustil váš nebeský Otec vaše poklesky« (*Mk 11,25*). Jak nespátřovat v těchto vyjádřeních souznění s Otčenášem? A příklady by mohly být početné, i pro nás.

V listech svatého Pavla sice nenacházíme text Otčenáše, ale jeho přítomnost vysvítá z oné nádherné syntézy, která křesťanskou modlitbu shrnuje do jediného slova: »Abba!«, tatínku (srov. *Řím 8,15; Gal 4,6*).

V Lukášově evangeliu Ježíš plně uspokojuje žádost učedníků, kteří často vídali, jak odchází do ústraní a je pohroužen v modlitbě, a jednoho dne se rozhodli jej požádat: »Pane, nauč nás modlit se, jako i Jan naučil své učedníky« (*Lk 11,1*). A tehdy je Mistr naučil modlit se k Otci.

Vezme-li se do úvahy celek Nového zákona, je zřejmé, že hlavním protagonistou každé křesťanské modlitby je Duch svatý. Nezapomínejme, že protagonistou každé křesťanské modlitby je Duch svatý. Nikdy bychom se nemohli modlit bez síly Ducha svatého. On se v nás modlí a podněcuje nás, abychom se modlili dobře. Prosme Ducha, aby nás naučil se modlit, protože On je protagonistou a uskutečňuje v nás opravdovou modlitbu. On dýchá v srdci každého z nás, Ježíšových učedníků. Duch nás uschopňuje modlit se jako Boží děti, jimiž křtem skutečně jsme. Duch nám umožňuje, aby naše modlitba sledovala „brázdu“, kterou pro nás vyhloubil Ježíš. Toto je mysterium křesťanské modlitby: milostí jsme vtaženi do dialogu lásky Nejsvětější Trojice.

Ježíš se modlil takto. Někdy se vyjadřoval způsoby, které jsou zajisté velice vzdáleny textu Otčenáše. Pomysleme na počáteční slova 22. Žalmu, pronesená Ježíšem na kříži: »Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil« (*Mt 27,46*). Může nebeský Otec opustit svého Syna? Určitě ne. Přece však láska vůči hříšníkům přivedla Ježíše až do tohoto bodu: až k prožitku opuštěnosti Bohem, Jeho vzdálení, protože vzal na sebe všechny naše hříchy. Avšak i v úzkostném zvolání zůstává »Bože můj, Bože můj«. V onom »můj« spočívá jádro vztahu s Otcem, jádro víry a modlitby.

Počínaje tímto zárodkem, se proto křesťan může modlit v každé situaci. Může si osvojit všechny biblické modlitby, zejména žalmy, ale může se modlit také mnoha výrazy, jež vytryskly během tisíciletí z lidských srdcí. A nikdy nepřestávejme vyprávět Otci o svých lidských bratrech a sestřích, aby se nikdo z nich, zejména ti chudí neocitli bez útěchy a podílu lásky.

Na závěr této katecheze můžeme zopakovat tuto Ježíšovu modlitbu: »Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci ukryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo!« (*Lk 10,21*). K modlitbě se musíme zmenšit, aby k nám vešel Duch svatý a vedl naši modlitbu.